

til at forsyne sin egen Kro samt de andre ovennævnte Kroer med Ol og Brændeviin. Derimod har man med Amtmanden maattet erkjende, at Privilegiet — foruden en reel Ret til Krohold, Olbruggeri og Brændeviinsbranderi, om hvis Afsløsning der isvrigt ikke ved nærværende Leilighed er Spørgsmaal — hjemlede Eieren af Kroen en Eneret til at forsyne Indvaanerne i Søbygaards District med det Ol og Brændeviin, de brugte ved deres Gjæstebud og andre festlige Leiligheder, dog, at det af Privilegiehaveren tilvirkede Ol og Brændeviin skulde være godt og overlades dem til de gangbare Priser i Grøestjøbing.

Den her fremstillede Dpfattelse af Privilegiets Udstrækning har man derfor gjort gjældende overfor Andrageren, hvorhos man, da man isvrigt Intet havde kunnet finde at erindre imod, at

Værdien af den Krogaarden efter det nys Anførte tilkommende Eneberettigelse ved Skjønsforretningen er ansat til et aarligt Beløb af 97 Rd. 88 Sk., altsaa capitaliseret til omtrent 2450 Rd., har ladet ham tilkjendegive, at Ministeriet, saafremt han paa sin Myndlings Vegne erklærede sig tilfreds med den nysnævnte Erstatningssum af 2450 Rd., var fundet at søge dette Beløb bevilget udbetalt af Statskassen. Da man herefter fra den Paagjældende har modtaget en Erklæring, hvorefter han ved den nys angivne Sum vil ansee sin Myndling fyldestgjort for Tabet af den ommeldte Eneberettigelse, har man efter om Sagen at have brevvejlet med Finanzministeriet, fra hvis Side Intet derimod er fundet at erindre, affattet det foreliggende Lovforslag.